

Tar Károly

Táncház

Gyermekversek

TARTALOM

A felhőtlen felhő

Téli történet

Számoló

Ébresztő

Városi hangtár

3

Emma névnapjára

Éljen Izabella!

Öntözővers

Harcsa - parcsa

Birka-firka

Hangverseny

Villámposta

A hegy

Táncház

Évszakok

Téli sóhajtás

A felhőtlen felhő

Honnan jössz te kicsi felhő?
Göndör eszű kis tekergő?

Hol a házad, hol az ágyad?
Hova szólít titkos vágyad?

Apám, anyám elfeledve
Széllel szállok kék egekre.

Járok-kelek csillagporban,
Mese-messze országokban.

Látok, hallok, csodálkozom,
Végtelenbe próbálkozom.

Odaszál sok kicsi felhő,
Ahol minden felhő felnő.

Pihepárnán száll a kedve,
Énekelve, növekedve.

Egyszer aztán, valamikor,
Sietősen hazaiszkol.

Mindig várja háza, ágya,
Szülei és nagymamája.

Téli történet

Ropog a hó
Dobog a ló
 láb

Morcos a tél
hátán ki fér
 fél

Morog a szó
Ropog a tó
 táj

Szél úr visít
Jégfényt sűrít
 itt

gyerekek sej
egy öreg pej
 hej

rúgkapál száll
máris áll a
 bál

Tó jegén még
locsog a lék
 rég

gyűjt vízszeszélyt
halálveszélyt
 mélyt

de ott halász
a halvadász-
 ász

mindent igazít
bajt is lazít
 itt

kisüt a nap
békét is kap
 szab

a táj simul
hó száll virul
 hull

puhácska lesz
minden mersz-
 nesz

korcsolya él
vihog a tél
 kél

nem sokáig
tavaszig nyárig
 víg

a pej csöndes
a lék kedves
 les

halász halat
a víz alatt
 kap

s remél a tél
tovább zenél
 él

tavaszt tekint
majd búcsút int
 kint

Számoló

Egy:
csúcsos hegy.
Merre megy?

Kettő:
Fordított teknő
Majd ő is felnő

Három
Alig várom
Már a párom

Négy
Két párba lép
Szék lábán légy

Öt
Tálba-főtt
Rakott tök

Hat
Mosolyoghat
Forgolódhat

Hét
Lásd hét végét
És szépségét

Nyolc
Kövér borz
Karikapolc

Kilenc
Ha kibillensz
Hatot füllentsz

Tíz
Hegyre bíz
Semmit visz

Ébresztő

Benjámin, az unokám,
négy éves holnapután,
észjárása hogyha van,
kinevet ám boldogan.

- Emlékszel - kérlel szépen -,
mikor nagy voltam régen;
vagyis most is nagy vagyok,
mert cukorkát is kapok,
és jó vagyok végképpen,
a könyveket nem téptem,
megeszem a galuskát,
nem cibálom Annuskát,
fürdöm, alszom magamtól.
Ugye te sem haragszol?
Kicsit később még alszol...
Ha az élet nem hajszol.
„Reggel van már! Vasárnap!”
- szóltam édesanyámnak.
Megkérdeztem: hány óra?
„Négy” - mondta csodálkozva,
és alszik, mint a bunda.
Pedig a születésnapom
jön, és én azt akarom...
kijavítom: *szeretném*,
legyen jó nagy szerencsém,
ajándék és nagy torta,
olyan nagytata hozta.

Legyen még csodálkozás:
Ki látott sós pálcikát?
Éppen születésnapon
firkálást a plafonon,
fagylaltot a díszpárnán,
gyorsvonalat a járdán.
Hadihajót homokban,
óvó nénit romokban,
kiskutyát futballpályán,
jégkockát fenn a kályhán,
makarónit pumpában,
sötétséget pohárban,
rendőr kocsi macskát,
tányérban rút kis kacskát?
- Bizony, minden érdekes:
madár is, ha énekes,
krokodilkönnyben derű,
zöld a csillag s kék a fű,
sültbanánon a rántás,
bábszínházban kiáltás,
tányér helyett tekenő,
cukorkán kis keszkenő.
- Mondom, minden érdekes;
rögtön itt van már az est...
- Ha mindjárt nem is felelsz,
de kelj fel és szaladjunk:
hadd lobogjon a hajunk!

Városi hangtár

Zsupsz, flösk, krasch!
Hajnalonként flashk!
Teherkocsi
árút hozott.
Kirakodás. Mars!

Lár, lár, lár!
Közeledik már!
Jaj, de fényes
kicsi kocsi:
Finom fagylalttár.

Brumm, brumm, brumm!
Nem illatos rum!
Kocsisorban
kismotoros
benzingőzben. Brumm!

Slussz, slussz, slussz!
Ajtót nyit a busz.
Ki leszálló,
ki felszálló.
Gyere te is: kusz...

Sessz, sessz, sessz!
Villanyvonat nesz.
Besiklik az
állomásra.
Sok utasa lesz.

Húhanyád!
Ezrek harsogják.
Bírófütyre
focipályán
vívnek nagy csatát.

Viú, viú, viú!
Ez a kocsi hiú.
Rendőrkocsi?
Talán mentő?
S benne egy fiú?

3

három
a párom
a hegy
is elmegy
a teknő
is felnő
a kisszék
és a mesék
a költött
tálba-főtt
a papírlap
a fényes Nap
a lélegzet
sem felezget
minden növekszik
ha erre törekszik
a nappalok
a víg dalok
az éjszakák
a szép macskák
mindent megesznek
ami az üzletben
rendre megvesznek
gyarapodnak
kicsik, nagyok
tudja valaki
kicsoda vagyok
három vagyok
ha nem is páros
de legalább
igazságos
szép címerben
három halom
kívánságban
ha akarom
három király
három ének
amit mesékben
elbeszélnek
három mesét
egyvégtében
hallgasd végig
türelmesen

három végét
mindeniknek
jónak, rossznak
és közepesnek
kitaláljuk
szellemesnek
előbb persze
vacsorázunk
növekszünk
és lármázunk
egyszer-hétszer
háromszor majd
ránk szólnak
véget vetünk
a dobszónak
ágyba visznek
az angyalok
háromszor mondjuk
jó vagyok
s a mesének
soha sincs vége
belemerül
a feledésbe
félálomba
fél-ébredésbe
a reggeli ébredésbe
kicsinyke
növekedésünkbe
tudjátok meg
minden minden
sokszor három
soraimat ezzel zárom
igazság és jókívánság
valóság és páratlanság
szentháromság
és egyebek
döbrögiknek a felelet
hármasszám
hármasszám csillag
három intés
három móka
így ér véget
ez a nóta

Emma névnapjára

Emma még ma: névnapodra
azt kívánja nagyapád,
s írja fel a csillagodra:
jó légy, mint Édesanyád!

Utánozd mindenben szépen,
szép légy s okos igazán,
mosolyod maradjon épen:
Légy üdvöskénk, unokám!

Éljen Izabella!

Izabell, Izabell,
Édesapád „megzabel!”
Éjszaka a hajad
Tévésztár vagy magad!
Huszonkét hónapod,
Jó anyád a papod.
Izabell, Izabell,
Most mindenki „megzabel!”

Öntözővers

Tarka paszuly az ágy alatt
Húsvét napján megláttalak
Öntözőt vetem a kezembe
Figyelj! Ne menjen a szemedbe.

Harcsa - parcsa

Marcsa arca
Harcsa parcsa
Ám a bajsza
Kicsit kajla
Szarka farka
Tarka-barka
Marcsa arca
bajusztalan
harcsa parcsa

Birka-firka

irka firka
firka irka
benne birka
s firka nyírfa

cifra nyírfa
irka birka
cirka pirka
szarka-firka

pirka birka
cirka pirka
cifra szikra
irka nyírfa

a sok firka
se nem birka
s nem nyírfa
hanem szikra

Hangverseny

Bumm, bumm, bumm!
Csinnadratta bumm!
Szól a nagydob,
a cintányér.
Fúvószene. Bumm!

Zsong, zsong, zsong!
Koncertterem dong.
Orgona szól,
szíved dalol.
Álmélkodva bong.

Plimm, plimm, plimm!
Zongorahangszín.
Fehéreken
feketéken
billentyűkkel rím.

Bimm, bamm, bamm!!
Újra este van.
Nagytemplomban
szól a harang
Mesehangja van.

Villámposta

Zöldellő képernyő
Klikk, klakk: már fényerdő
Fényerdő klakk és klikk
Unalmad szétoszlik.

Drótpostán leveled,
Klikk és klakk: megleled.
Megleled: klakk és klikk!
Szomszédból érkezik.

Világhálón táncol,
Klikk és klakk: viháncol.
Viháncol klakk és klikk:
Képernyőd étkezik.

Barátod üzenet,
Klikk és klakk: kérelmet.
Kérelmet? Klakk és klikk:
Kérése villámlik.

„Játszani gyere már!
Klakk! És vár már a vár!
Vár már a nyár, nyomd: klikk!
Képernyőd aluszik.”

„Jöjj levél-varázsló!
Most segíts parázsló!
Varázsló segíts!” Klikk!
Válaszod nem késik.

„Megyek már, sietek!”
Szól a gyors üzenet
„Képernyőm rejtelek.
Holnap: klikk! Keltelek.”

A hegy

hegy hajában csend motoz
kíváncsi két szemében
kékellő csermely csobog
ölébe rohan

orcáján sok a bokor
kinő épp melléig ér
a legelő zöld fodor
lelket ringató

ott a szikla fényes ék
ki szőrös mély barlangja
kormában nem fürdött még
hát bátortalan

hátán a púp nem zavar
kopott kis emelkedés
a messze onnan is pazar
ritka látomás

sohasem embertelen
a hegy néha hegyre megy
patakban sír hirtelen
reng kicsit nagyot

ősz fejére felültet
messze titkot mutogat
nagyapásan tekinget
veled szerteszt

szellőt ásított nagyot
mély torkával riogat
visszhangból hagyott
hegyen fellegvárakat

Táncház

Szikla szélen
szél száll, kószál.
Tetejében
két szép fűszál

Hajladozik,
szépen táncol.
És kacarász,
meg viháncol.

Hallgatja a
szél énekét.
Ki forgatja
köpenyegét.

A szél picit
ámul-bámul.
Visszafordul,
Ő is táncol.

Lett is legott
dínom-dánom.
Folyt a lagzi
egész nyáron.

Táncolt a szél,
s a vén szikla,
két pár fűszál
felvidulva.

A multság
addig-addig
kerekedett,
folytatódik,

míg a szikla,
- néma öreg -
felébredve,
beleremeg.

Két pár fűszál
táncát ropja.
Szél a hegyet
párba vonja.

Jöttek aztán
más-más szelek
hoztak bőven
hót, hideget.

Sziklabércen
senki sétál,
Pihen a hegy
s minden fűszál.

És a szelek
jönnek-mennek,
kószálnak és
fűtyörésznek.

Kutakodnak,
keresgélnek,
forgolódnak,
szemlélődnek.

Nyitogatnak
minden zárat,
mert nem lelik
a táncházat.

De amikor
tavaszodik
az új világ
bizakodik.

Két szép fűszál
hegyek, szelek,
dínomdánom,
lesz sok gyerek.

Sziklatető
éledezik,
s a világ tánc-
házasodik.

Évszakok

Tél tanít hallgatásra

Tavaszbredésre

Ötvös ősz elmúlásra

Nyár reménykedésre

Téli sóhajtás

Pecsenyepírosra szorítja kezéd a tél
Pihepárát pőfékel rendre tüzes tudód
Szemed szikrája tavaszba szökkenve remél
Felhőtlen fájtintos eget, mindig szebb időt

.oOo.